

Bakalářská práce Martiny Weisfeitové

Bakalářská práce Martiny Weisfeitové vznikla více méně bez konzultací s vedoucím práce, zřejmě až v průběhu letních měsíců 2020 (ještě 5. července jsem jako přílohu e-mailu obdržel 5 + 8 stran textu, k němuž jsem měl větší množství výhrad, upozornění a otázek. Velmi mě překvapilo, že jsem nebyl seznámen s tím, že je práce ukončena. Pro seznámení s BP jsem proto použil soubor vložený do IS STAG ve formátu pdf. BP má na KHV pouze jeden posudek, který v tomto případě vypracoval doc. Hudeček. Přesto:

Teoretický úvod zpravidla uvádí výroky jednotlivých hudebních teoretiků (Sedlák, Váňová, Holas, Daniel, Poledňák, Voborník ad.) o problematice hudebnosti, vztahu člověka k hudbě, o jeho hudebních zájmech, postojích a vývoji v jednotlivých etapách života. (V této souvislosti: Piageta diplomantka asi nečetla, ale jeho názory uvádí Sedlák, kterého četla, je to tedy příklad tzv. „citace z druhé ruky“).

Po té se zabývá hudebně psychologickými předpoklady hudebního vyučování jako jsou vlohy, schopnosti a hudební činnosti. V tomto textu pojednává velmi úsporně o celé problematice didaktiky HV, de facto vykládá jednotlivé složky činností, dle výše zmíněných a dalších autorů. Opakuje tak jejich doporučení a postupy, čili vykládá něco, co již bylo vyloženo jinými a je možné si přečíst v originále a ne ve špatně přetlumočené verzi diplomantky. Pokyny řadí prostě vedle sebe, nijak je nekomentuje a nezaujímá k nim vlastní stanoviska. Notové příklady jsou v této části DP málo srozumitelné (viz např. str. 24, obr. 2, kde autorka píše, že osminy se dupají, čtvrtky tleskají a půlky tleskají do kolen; nad notami písmena D a T ovšem muzikantovi napovídají dominantu a tóniku, tedy hlavní harmonické funkce – v rytmickém příkladu ??? – nikoli způsoby hry na tělo – dupání a tleskání – navíc užívá zcela nelogicky a nikde nevysvětluje význam písmena „p“ – možná „pleskání“, což bývá označení pro úder rukou o kolena či jinou část těla.) Mimochodem – jak vyplývá z textu podkapitoly 5.2.4 – funkci a užití tzv. „rytmických slabik“ vůbec nepochopila a radí něco, co nemůže fungovat a dětem nemůže pomoci.

Podobných jevů je v teoretické části BP mnoho. Nevím, jestli použití publikace J. Synka k tvorbě velké části práce bylo šťastné řešení, nebo zda – proboha – Synek nebyl jen špatně pochopen.

Praktická část začíná až na str. 37. Diplomantka popisuje zkoušku hudebnosti jediné své žákyně. Každá z částí zkoušky vykazuje nedostatky, např.:

- zkouška smyslu pro výšku tónu se nemusela soustředit jen na rozlišování tónů vysokých a nízkých, což dětem zpravidla potíže nedělá,
- zkouška rytmického cítění se zřejmě nezdařila, avšak diplomantka se spokojí pouze s tímto konstatováním. Logické by bylo, kdyby prezentovala několik různých rytmických příkladů, ovšem v rámci jednoho typu taktu (nejlépe 2/4). Je známo, že míchání taktů (2/4, 3/4, 4/4) žáky mate.

Z didaktického hlediska je nevhodné zapisovat písně v 4/4 taktu, u mnohých písní to nelze (nelze pak použít např. dříve naučené rytmické slabiky a rytmické hodnoty not se musí měnit, násobit, jinak se mění tempo – viz např. zápis písně Sedí liška pod dubem na str. 46). Notový zápis písně navíc dokládá nedostatečné ovládnutí notového editoru.

V kapitole Závěr je několik nepřesností – za všechny: BP je návodem na rozvoj hudebních schopností žáků na základní škole, přitom popisuje cca na 10 stranách práci diplomantky s jednou šestiletou žačkou. Navíc počátek této práce není nijak specifikován, ale končí nástupem pandemie Covid 19 (tedy cca v polovině března 2020).

Z výše uvedeného je zřejmé, že kvalifikační práce tohoto zaměření by neměla být zadávána v bakalářském stupni vysokoškolského studia, neboť bakalářské studium je na PF JU zaměřeno výhradně odborně a didaktická složka je nasazena až do navazujícího studia. Ukazuje se, že ryze odborná příprava není dostatečnou zárukou kvalitního zpracování didaktického tématu.

V práci se objevuje množství stylistických neobratností, diplomantka má přes mnohá upozornění potíže s tvorbou textu a užitím odborného stylu, např.:

- tečky za posledními čísly podkapitol se nepíší,
- odborný text tohoto druhu se zpravidla nepíše v ich formě, ale v tzv. plurálu autorském.

České Budějovice 16. 8. 2020

PaedDr. Jan Holec, Ph.D.